

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ರತ್ನವನ್ನ ತಂಗಿ ಕಮಲಿ ಮಗ ಪಾಂಡುರಂಗನನ್ನು ನೋಡಿದಾಗೆಲ್ಲ ಕಾಯಕನಾಥನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗ ಸಾರಂಗನನ್ನೇ ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಮಲಿ ಅವನಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡಿಸುವಾಗಲಂತೂ ಮಿನಾಲಿಯ ನೆನಪೂ ಕಾಡತೊಡಗಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಪಾಂಡುರಂಗ ಕಾಯಕನಿಗೆ ಬಹು ಹತ್ತಿರದವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಶಿವಯ್ಯನ ಮಗ ವೀರಭದ್ರನನ್ನು ನರಭಕ್ಷಕ ಚಿರತೆ ತಿಂದು ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನ ಮಂಜಣ್ಣ ಏದುಸಿರು ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಜಂಪಣ್ಣ ಸಹ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕುಸಿದು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟಿಸಿದಾಗ ಪೊಲೀಸರು, ಪತ್ರಕರ್ತರು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಂತೆ ಕಾಯಕನಾಥನೂ ಇದರಿಂದ ವಿಚಲಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಚಿರತೆ ಹಿಡಿಯಲು ಬಲೆ ಬೀಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಚಿರತೆಗೆ ಅರಿವೆಳೆಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಹಿಡಿಯುವ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಚಿರತೆ ಶರಣಾಗತವಾದಂತೆ ಮುದುಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮರುದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿರತೆ ಹಿಡಿದ ಸುದ್ದಿ ಸಚಿತ್ರವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಈಗ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಕಾಯ.. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕಮಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ..? ಎಂದು ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿದವ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದ, 'ಏನು ಮಾಡುವೆ..?' ಕಾಯಕನಾಥನ ಮುಖಭಾವ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕುಂದಿತು. ಅದು ಜಂಪಯ್ಯನ ಗಮನಕ್ಕೂ ಬಂದಿತು.

'ನಿನ್ನೆ ಬೇಜಾರಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲ..? ಈ ಮಗೂನ ತುಂಬಾ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ.. ಈ ಮಗು ನಿನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ.. ನಿನ್ನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ನಗು ನೋಡಿದೆ.. ಋಷಿ ನೋಡಿದೆ.. ಈಗ ಅದಕ್ಕೂ ಕೊನೆ ಬಂದಿದೆ' ಕಾಯನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ದಟ್ಟ ನಿರಾಶೆ ಮೂಡಿತು. ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲೂ ತೋಚದೇ ಹಾಗೇ ಗೋಡೆಗೊರಗಿ ಮೈಯ ಶಕ್ತಿ ಕುಂದಿದವನಂತೆ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟ. ರಂಗ ಇಲ್ಲದೇ ಬದುಕು ನಿಸ್ಸಾರವೆನಿಸತೊಡಗಿತು. ತುಂಬಿದ ಋಷಿಯ ಕೊಡವನ್ನು ಜಂಪಯ್ಯನ ಮಾತುಗಳು, ಚೆಲ್ಲಿ ಬರಿದು ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಕಂಗಳು ಅಪ್ಪಯುಕ್ತವಾಗಿ ತುಂಬಿ ಎದೆ ಭಾರವೆನಿಸತೊಡಗಿತು. ಈ ಮಗು ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ಭಾಗವಾಗಿದೆ.. ಭಾವಲೋಕದ ಜೀವಜಲವಾಗಿದೆ.. ಅಂಥ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇಷ್ಟು ನೋವು, ಸಂಕಟ ಕೊಡುವಾಗ ಇನ್ನು ಅಗಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ತಾನು ಮತ್ತೆ ಒಡೆದು ಹೋಗುವುದು ಖಂಡಿತ..'

ಕಾಯನ ಮುಖದ ಭಾವನೆಗಳ ವಿರೀತವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಜಂಪಯ್ಯ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನುಡಿದ, 'ನೀನು ನಿನ್ನ ಅಳಿದ ಮಗು ಸಾರಂಗನನ್ನು ಈ ಪಾಂಡುರಂಗನಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ ಅಂತ ನನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು ಕಾಯ'

ಕಾಯ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಜಂಪಯ್ಯ, ಅವನ ಅಂತರಂಗಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ. ಮೌನ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿತ್ತು. ಯಾವುದೂ ಬೇಡ ಎಂದು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಮೋಹಗಳಿಗೆ ಬೆನ್ನು ಹಾಕಿ ನಡೆದವನಿಗೆ, ಮತ್ತೆ ಬದುಕು ಸಂಚು ಹೂಡಿ ತನ್ನತ್ತ ಸೆಳೆದಿತ್ತು. ಅದು ಈ ಮಗುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ.

'ಅವನು ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಬಾರದು, ನಿನೊಂದಿಗೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿನಗೆ ಆಸೆ ಇದೆಯೇ..?' ಜಂಪಯ್ಯ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನೊಳಗೆ ಇಳಿಯುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತ

ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಕಾಯ ನೀರಸವಾಗಿ ನಗುತ್ತ, 'ಅದು ನನ್ನ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಯೇ..? ಅವರನ್ನು ತಡೆಯಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ..?'

'ನೀನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಖಂಡಿತ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ..' ಜಂಪಯ್ಯ ಒತ್ತಿ ನುಡಿದಾಗ ಕಾಯ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡಿದ.

'ನನ್ನಿಂದಾನಾ..? ಅದು ಹೇಗೆ..?'

'ಕಮಲಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಬಿಡು ಕಾಯ.. ಆಗ ಪಾಂಡು ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ..! ಕಮಲಿ ಮಿನಾಲಿಯಾಗಿಯೂ ಈ ರಂಗ ನಿನ್ನ ಸಾರಂಗನಾಗಿ ಮರುರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.. ನಿನಗೂ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು.. ಹೀಗೆ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ದಿನ ಕಳೆಯುವ ಬದಲು ಸುಖ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮತ್ತೆ ಜೀವನವನ್ನು ಹೂಡಿ ಬಿಡು..'

ಜಂಪಯ್ಯನ ಮಾತುಗಳು ಕಾಯಕನಾಥನ ಪಾಲಿಗೆ ತೀರಾ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿತ್ತು. ಅಂಥ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಅವನ ಮನದ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಅಪ್ರತಿಭನಾದ. ಕಮಲಿಯ ಮುಖ ಕಣ್ಣಿಂದ ಹಾದು ಹೋಯಿತು. ಮನಸ್ಸು ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವಾಯಿತು. ಏನೂ ಮಾತನಾಡಲು ತೋಚದೇ ಅವನು ಎದ್ದು ಹೊರಗಿನ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದ.

ಕಾಯನ ಮನಸ್ಸು ಸುಳಿಗಾಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದಾಗ, ಅದು ಶಾಂತರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಾಯ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಹಾದಿಯೆಂದರೆ, ತನ್ನೊಳಗೆ ನಡೆಯುವುದು. ಮನಸ್ಸಿನ ಒಳಗೆ ಅವನು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ವಿಚಾರ ಮಂಥನ ಅವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಶಾಂತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮರಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಇಷ್ಟು ಕಾಲದ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿ ಜಂಪಯ್ಯನೂ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಇಂಥ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿಟ್ಟಾಗ ಅವನು ವಿಚಲಿತನಾಗುವುದು ಸಹಜವೇ ಎನಿಸಿ ಜಂಪಯ್ಯ ಕಾಯನನ್ನು ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟ. ಪಾಂಡುರಂಗನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಲಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಳನಡೆದ.

ಎದೆಯನ್ನು ಮಸಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುವವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ನೆಲೆಯೇ..? ಒಳಗಿರುವುದು

ಮಿನಾಲಿ ಮತ್ತು ಸಾರಂಗನ ನೆನಪುಗಳ ಅವಶೇಷ ಮಾತ್ರ..! ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟುವುದೇ..? ಹಳತೆಲ್ಲವೂ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಹಸುರು ಹುಟ್ಟಬಹುದೇ..? ಸುಡುವ ಭಾವಗಳು ಆವಿಯಾಗಬಹುದೇ..? ಬದುಕು ಮತ್ತೆ, ತನ್ನನ್ನು ಕೆಡವಲು ಹೊಸ ನೆವಗಳು ಹೂಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಈ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಜೇಡನಂತೆ ಬಲೆ ಹೆಣೆದು ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳಲೇ..?

ಕಾಯಕನಾಥ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗೊಂದಲದ ಗೂಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಕಮಲಿಯ ಮುಖ ಸ್ಮರಿಸುವಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಿಂದ ಬಂದದ್ದು ಮಿನಾಲಿಯದ್ದೇ ಮುಖ. ಅವಳೇ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಳೆ..? ಈ ಸಂಬಂಧ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಏಕೋ ತನಗೆ ಮನಸ್ಸು ಒಡಂಬಡದು.. ಮಿನಾಲಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದವ ತಾನು.. ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಇನ್ನಾರಿಗೂ ಕೊಡಲಾಗದು ತನಗೆ.. ಅವಳ ಪ್ರೀತಿಗೆ ದ್ವೋಹ ಬಗೆಯಲು ತನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.. ತಾನು ಹೀಗೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಬೇಕು.. ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ಹೆಸರು ನೀಡದೇ ಹೀಗೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಲಿ.. ಸಂಬಂಧಗಳ ಗೊಡವೆ ಇಲ್ಲದೆಯೂ ಅದರ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲವೇ..? ಪಾಂಡುರಂಗ ಮತ್ತು ತನ್ನದೂ ಕೂಡಾ ಅಂಥ ಪವಿತ್ರ ಸಂಬಂಧ.. ಇಬ್ಬರೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅವ್ಯಕ್ತ ಅನುಬಂಧದಲ್ಲಿ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ.. ಅದು ಹಾಗೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಲಿ..!

ಕಾಯ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡ. ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸು ಹೊಸ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿತು. ಬೆಳ್ಳಿಗೆ ಜಂಪಯ್ಯ ಎದ್ದು ಹೊರ ಬಂದಾಗಲೂ ಕಾಯ ಹಾಗೇ ಗರಬಡಿದವನಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ.

'ಕಾಯ.. ಏನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದೆ..? ನೀನು ಹ್ಯಾಂ ಅಂದರೆ ರತ್ನವುಂಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ' ಆತುರಗಟ್ಟವನಂತೆ ನುಡಿದ ಜಂಪಯ್ಯ.

'ಬೇಡ.. ಜಂಪಣ್ಣ.. ನನಗೆ ಇನ್ನು ಯಾವ ಬಂಧನವೂ ಬೇಡ.. ಹೀಗೇ ಇದ್ದು ಬಿಡುವೆ.. ನನಗೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಬೇಡ..' ಎಂದಾಗ ಜಂಪಣ್ಣನಿಗೆ ನಿರಾಸೆಯಾಯಿತು.

ಅವನು ಇನ್ನೇನೋ ಹೇಳಲು ಬಂದಾಗ ಕಾಯ